

Spomini na belo veliko noč

Star ljudski pregovor pravi: „Če je za božič zeleno, bo velika noč bela.“

In res se to od časa do časa tudi uresniči. Sicer je vedno manj snega in obdobje, ko ima narava belo

odejo, je tudi vedno krajše; za veliko noč pa se ponavadi že veselimo prvih pomladanskih rožic in tudi običajev okoli velikonočnih praznikov.

V svoji mladosti smo se jih še posebej veselili, saj smo od „goce“ dobili vsako leto šartl in povrhu še en srebrnik.

Tega sem se res zelo veselil. Težak je bil in tako lepo se je svetlikal. Enkrat pa goca ni prišla. Saj ni mogla, ker je zapadlo veliko snega – in to začetka aprila, ravno na krstnico. Na ta dan smo vsako leto šli po blagoslovljeni ogenj, ki ga je župnik zgodaj zjutraj blagoslovil pred cerkvijo. „Kaj pa bo letos z ognjem?“ je vprašal dedej, „ko je toliko snega?“ „Bom jaz šel k sosеду – h Kogelniku. Mogoče so ga tam dobili.“ Obul sem visoke škornje in toplo obleko ter se odpravil h kilometer in pol oddaljeni majhni kmetiji. Ker je bil sneg moker in težak, je bila hoja zelo naporna.

Ko sem se po skoraj dveh urah vrnil z žegnanim ognjem, sem bil ves prepoten in moker od napornega gazenja skozi visoki sneg. Babica ga je bila zelo vesela, saj je kot ponavadi šele z blagoslovljenim ognjem zakurila štedilnik in skuhalo šunko. Pripravila je še druge dobrote in jih dala v košaro. Pokrila jo je z vezenino lepšanim prtom in nanj pripela še šopek cvetlic, ki jih je na srečo nabrala že dan po-

prej. Kljub slabemu vremenu smo

popoldne nesli „žegen“ k blago-

slovu v Sveto mesto in nasled-

nji dan zelo zgodaj zjutraj šli

k vstajenju na Suho. Žegen,

torej šunka, pogača, klobase

in „močka“ (jajčna solata) so

nam tisto leto še posebej

dobro teknil. Pa tudi na šartl ni

pozabila goca, vendar ga je prinesla

še le teden pozneje na „movu vejku nuč“,

kakor mi v Podjuni imenujemo belo nedeljo.

